

Mooi Meegenomen

Norbertijnenparochie[®]
Heikant/Quirijnstok

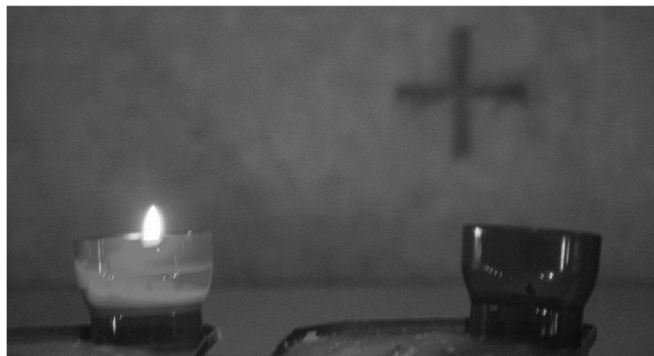

Allerheiligen en Allerzielen in het Coronatijdperk

In onze traditie vierten wij deze dagen altijd op 1 november. De kerk is dan zeer goed gevuld met mensen die nog even, samen met de kerkgemeenschap, stil willen staan bij het afscheid dat ze hebben moeten nemen. Samenkomen, even bidden, een kaarsje opsteken en samen naar het kerkhof: een bijzonder moment voor jouw verdriet.

Dit jaar moeten wij dit aanpassen. De kerkelijke vieringen zijn gestopt per 9 oktober. Afschuwelijk, maar waar: voor de tweede keer dit jaar is ons samen vierten niet meer mogelijk.

1 november, 10:30 uur, Mariakerk: Geen viering, maar de kerkdeuren zijn open. Een uur van binnenlopen, van er-even-zijn. Kort of wat langer, gewoon even thuis.

1 november, 19:00 uur, online: Vanaf 19.00uur kunt u kijken naar deze viering via onze website. Hier willen wij alle overledenen van het afgelopen jaar herdenken maar ook ruimte en aandacht hebben voor uw intenties rondom AllerHeiligen en AllerZielen. Die kunt u doorgeven aan het parochiesecretariaat: info@norbertijnenparochiehq.nl of door middel van een briefje in de brievenbus. Vanwege de Coronamaatregelen willen wij zo min mogelijk mensen over de vloer bij het secretariaat.

Nadere informatie zal via onze website en nieuwsbrieven bekend worden gemaakt. Is uw e-mailadres niet bij de parochie bekend? Geef het dan a.u.b. door.

We hopen dat deze alternatieve invulling een goede manier is om stil te staan bij Allerheiligen en Allerzielen 2020.

Jan Claassen

In dit nummer

Allerheiligen en Allerzielen in het Coronatijdperk	1
Pastorale	2
Uw steun is onze toekomst	2
Adventsactie in Coronastijl: warmte op afstand	3
In memoriam Servaas Bellemakers	3
Bisschop De Korte over de dialoog met de islam	4
In memoriam Henny Kops	4
Van de bestuurstafel	5
Liturgie in de komende maanden	5
Een tijdreis door de liturgie (slot)	6
Viering voor Groot & Klein: "Sporen van zijn tijd"	6
De pastores in Norbertijns verband (XXI)	7
Kunst in de kerk	7
Tip: Museum De Canonije	8
Boekrecensie: Tom Holland over de dominantie van christelijke waarden	9
In Memoriam Ria Severijnen	10
In het spoor van Peerke	10
Nieuws uit het Ronde Tafelhuis	11
Alle registers open	12
Foto's/afbeeldingen	12
Colofon	12

Pastorale

De eerste herfstdag van het jaar is aangebroken. We nemen afscheid van een “Indian summer”. Het is mooi geweest, gewoon terug naar het normale leven. Voor sommigen onder ons is dat werken, thuis of op locatie. Voor anderen onder ons, oppassen op één van de kleinkinderen. Het leven gaat weer zijn gang. Tenminste, we leven nog steeds in het Coronatijdperk. De tweede golf bereikt ons, zijn wij al in lockdown of mogen we nog iets meer? Moeilijk, vervelend, we hebben er last van.

En dan die huisbezoeken bij zieke mensen, mensen die aangedaan zijn door een ziekte waar geen ontkomen meer aan is. Zo'n ziekte waarbij de dagen geteld zijn. Een ziekte waarbij de herfst wel overgeslagen lijkt te zijn. We zijn van de zomer zomaar in midwinter verzeild geraakt. Onze winterjas hing nog niet aan de kapstok en toch staan we buiten in korte broek en T shirt met korte mouwen. Helemaal niet gepast voor het seizoen. Zo zitten we dan aan dat ziekbed, lopen we een rondje door de velden. Woorden zijn moeilijk als de dagen geteld zijn. Spreken over God, Dood en Nieuw Leven. Praten over die hemel op aarde? Vele gesprekken zijn woordeloos. Spreken we volzinnen met ons hart, raken in Coronatijd even die ander aan, lopen mee, zijn er gewoon. Genezend? Nee absoluut niet! Is het zinvol? Zeker!

Mee mogen lopen met mensen die gedwongen zijn om afscheid te nemen is een voorrecht. Jij mag dichtbij komen. Jij mag in de buurt zijn als het niet goed gaat. Jij blijft als er gevloekt wordt. Jij deelt van het leven dat geleefd moet worden. Voorzichtig met kleine woorden en kleine gebaren.

Zo dat het verstaanbaar, dat het voelbaar is voor die ander. Ons parochieel jaarthema is “Staan in de wereld”. Een oproep aan ons ieder om dat ook te doen, echt staan in die wereld. Er zijn voor die ander, want zijn wij zelf niet ook vaak die ander? Zijn, in kleine dingen met warmte en liefde. Gewoon spreken met jouw hart en de ander kan het verstaan. Want die God van ons kan door óns spreken, kan door óns die ander nabij zijn. Kunnen onze ogenschijnlijk eenvoudige woorden, woorden van Leven en Afscheid zijn. Woorden waarmee iemand verder kan.

Kerst gloort aan de horizon, nieuw leven is ons aangezegd. We weten het al zo lang. Aan ons om aan de slag te gaan.

Jan Claassen

Uw steun is onze toekomst

Door de Coronacrisis moesten de overheid en het bisdom maatregelen voorschrijven om de pandemie te bestrijden. In eerste instantie waren er mooie vieringen in onze parochiekerk – zonder gelovigen – die we online konden volgen. Parochianen die deze eucharistievieringen thuis op de computer mee beleefden, konden hun collecte overmaken op het banknummer van onze parochie. Het was opvallend dat veel mensen in deze periode een gift overmaakten... heel bijzonder.

Later mochten er maximaal 100 mensen de vieringen bijwonen onder bepaalde voorwaarden, zoals sociale afstand, handen wassen en samen geen liederen zingen. U begrijpt dat er door deze vreselijke crisis minder mensen naar de kerk kwamen. Nu zijn vieringen tot nader orde helaas weer niet mogelijk.

Onlangs kwam het parochiebestuur in vergadering bijeen om o.a. de inkomsten en de uitgaven in 2020 tot op heden te bespreken. Helaas zijn de kosten tot nu toe hoger dan de inkomsten.

We hopen dat er zo gauw als mogelijk een vaccin tegen het Coronavirus komt, zodat we weer ‘normaal’ kunnen leven.

Geert Dollevoet, vicevoorzitter Parochiebestuur

Adventsactie in Coronastijl: warmte op afstand

Zoals u de afgelopen jaren al gewend was, is de jaarlijkse adventsactie weer in het kader van Zsámbék. Helaas blijft onze financiële bijdrage hard nodig bij de zorg voor de allerarmste gezinnen in de koude wintermaanden. Rondom de feestdagen in december bieden de zusters traditioneel extra maaltijden, stookhout en voedselpakketten voor arme gezinnen. Maar dit jaar maakt Corona hun werk nog moeilijker. Er mogen geen gezamenlijke maaltijden georganiseerd worden, uitdelen van maaltijden en hulppakketten moet volgens de geldende maatregelen gebeuren. U kunt het voorstellen; dit alles komt op de schouders van onze geliefde zusters en hun toegewijde medewerkers.

Dit jaar biedt de werkgroep Norbertijnen Tilburg-Zsámbék geen bijzondere acties aan. Wij moeten ons immers ook houden aan de alom bekende maatregelen. Maar wij willen de zusters in Zsámbék ook niet in de steek laten. Op alle zondagen van de Advent staat ons offerblok achter in de kerk, waarin u uw gift kunt doen. Natuurlijk kunt u ook dit jaar uw

bijdrage overmaken op de rekening van de werkgroep, ditmaal zonder tegenprestatie van een adventskrans, kaars, bloemstuk of kerstkaarten.

Wat geeft u dan eigenlijk? Van € 10 kan men cadeaupakketjes van schriften, schrijfwaren, een boekje of een lekkere deodorant maken voor de kinderen van arme gezinnen. Een gift van € 25 betekent dat de zusters een pakket van houdbare levensmiddelen kunnen samenstellen voor een gezin met kinderen voor de feestdagen. € 50 betekent de warmte van een kuub stookhout.

Graag ontvangen wij uw gift op de rekening
Norbertijnen Tilburg Zsambek
NLo6 RABO 0108 0566 86
o.v.v. Adventsactie 2020

Namens de zusters in Zsámbék en de werkgroep in Tilburg alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

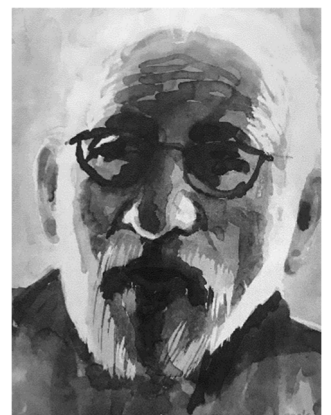
Petra Brekelmans

In memoriam Servaas Bellemakers

“Onze Servaas is dood,” hoorden wij in de afgelopen weken uit vele monden. Onze, terwijl Servaas al vele jaren uit het werkproces en uit het sociale parochiële leven verdwenen was. Servaas, de man van de taal, de man van de muziek. De man van een mening. De man van een lach. De man van Neeltje, de vader van zijn drie kinderen.

Servaas begon zijn kerkelijke loopbaan in onze parochie met een stage vanuit de Theologische Faculteit in 1974/1975. Bleef daarna actief. Grote man in de Herderskerk. Grote man in liturgieontwikkeling. Schreef woorden en componeerde muziek. Liederen die nog wekelijks gezongen worden ergens in Nederland. Servaas werd studentenpastor aan onze universiteit totdat hij getroffen werd door een fysieke aanslag op zijn hoofd. Spreken werd heel moeilijk, Servaas werd de man met het briefje en de pen. Als hij er niet uit kwam schreef hij het voor je op.

Zijn leven ging door, aangepast, verdriet werd hem niet bespaard. Het lichaam ging niet zoals hij wilde. Hij leverde in. Zijn kinderen zochten een veilige woonplek voor hem. Vele keren kwam Servaas naar de keuken van de pastorie. Om even koffie te drinken, om even bij de vrouwen en mannen van de kerk te zijn. Even meelachen.

Servaas, een jongen uit de Peel, werd een man in het Hart van Brabant. Een mens om nooit te vergeten, een man om dank je wel tegen te zeggen. Servaas, dank je wel voor wat jij hebt achtergelaten in deze Goddelijke wereld.

Jan Claassen

Bisschop De Korte over de dialoog met de islam

Op 21 september pakte het lezingenprogramma van het Ronde Tafelhuus sinds de sluiting in maart op hoog niveau uit met een voordracht van bisschop De Korte. Niet alleen bekleedt hij de hoogste positie in ons bisdom. Zijn uiteenzetting over de noodzaak van dialoog en samenwerking met de andere wereldgodsdiensten was uitermate degelijk en theologisch goed onderbouwd.

De vijf zuilen van de islam

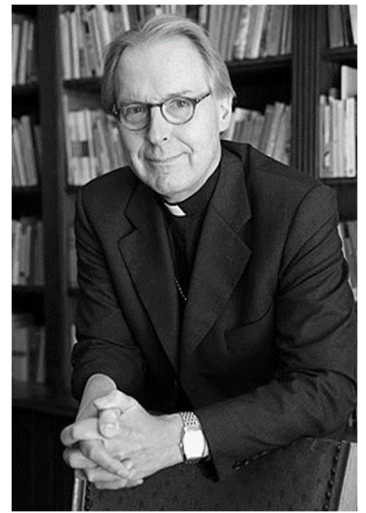
In alle bescheidenheid wilde de bisschop het thema van zijn lezing toespitsen op de relatie van het christendom met de islam. “Mijn kennis van de andere godsdiensten is te beperkt”. Moslims zien het christendom als een voorbereiding (preparatio) van de islam. Jezus is voor hen de profeet Isa, de zoon van Maryam. Christenen beschouwen Jezus als Gods zoon. Een theologische dialoog op dit punt is uiterst moeilijk. In zijn lezing illustreerde bisschop De Korte vervolgens de weg van de dialoog met de islam aan de hand van de vijf zuilen van de islam. De eerste zuil over de geloofsbelijdenis of openbaring van God leent zich het minst voor een vruchtbare dialoog. “Zeker in het begin is het niet zinvol om de Godsvraag te willen beantwoorden”. Wat de tweede zuil betreft over het gebed kunnen christenen nog veel van moslims leren. Vroeger was het ook bij ons gebruik om vijf keer per dag te bidden: het ochtend- en avondgebed, driemaal daags voor en na het eten. In de derde, vierde en vijfde zuil komen christenen met moslims overeen. We hebben het dan over de diaconie, het vasten en de bedevaart “Spits het gesprek niet te veel toe op verschillen, maar op wat je deelt in religieuze beleving en op de rol die het geloof speelt in je leven”.

Missie

De relatie van het christendom met andere godsdiensten kent naast de dialoog de missie. Sinds het Tweede Vaticaans Concilie is er een verschuiving opgetreden van het primaat van de waarheid naar het primaat van de waardigheid van de mens. Niet langer staat het overtuigen van het eigen gelijk voorop, en geweld, waarmee de missie in het verleden gepaard ging, werd definitief afgewezen. “Mensen kunnen

alleen in volle vrijheid geloven. De Kerk legt het geloof voor, reikt het aan, legt het niet op”. In dit verband sprak de bisschop over de ongelukkige toespraak van Paus Benedictus in 2006 in Regensburg waarin hij moslims opriep de christenen te volgen, die ‘geleerd hebben af te zien van geweld’. Gerard de Korte wees erop dat de meeste slachtoffers van islamitisch geweld andere moslims zijn. “De islam heeft behoefte aan een oecumene tussen soennieten en sjieten, een islamitische Verlichting”. Wel stelde hij de vraag hoeveel ruimte er nog is voor christenen in de moslimwereld. Christelijke minderheden hebben het moeilijk. Hij benadrukte het belang van een rechtstaat, waarin de rechten van minderheden zijn gegarandeerd. Actuele theologische thema's in de dialoog met de islam zijn daarom wel degelijk de geweldsvraag en de wederkerigheid. Hij sloot af met een lans te breken voor de gezamenlijke verantwoordelijkheid en zorg voor de aarde. “Er zijn momenteel 2,2 miljard christenen en 1,8 miljard moslims samen vormen zij meer dan de helft van de wereldbevolking. De drie grote internationale thema's: vrede, gerechtigheid en de heiligheid van de schepping gaan ieder mens aan. We dienen daarvoor de krachten te bundelen”. Met het noemen van de jaarlijkse ontmoetingen van de religieuze leiders in Assisi wees De Korte op de institutioneel georganiseerde dialoog op wereldniveau. Wat betekent dit voor ons in de dagelijkse ontmoeting met moslims? In een deel van onze wijk, Stokhasselt Noord, is het overgrote deel van de bewoners moslim. Hoe ernstig dreigt daar het spookbeeld van de segregatie? Wij hebben vanuit ons geloof door schade en schande geleerd hoe het anders moet. Hoe voorkom je dat zij zich opsluiten in ‘hun zuil’, hun eigen subcultuur en eigen scholen?

Hans Happel

In memoriam Henny Kops

Veelkleurige Henny

We hebben van onze veelkleurige Indonesische Henny afscheid moeten nemen. Een vrijwilligster van het eerste uur al ten tijde van de oude Heikant, lang voor de overgang naar de tegenwoordige moderne locatie. Als kosteres en lezer was zij betrokken bij de eucharistievieringen, toen nog in de grote aula waar de ruimte met schuifdeuren te vergroten of te verkleinen was, al naar behoefte; elke dinsdag trouw aanwezig. Veelkleurig toen al door het verzorgen van altijd een vers bloemetje. Veelkleurig ook door haar jarenlange bijdragen als kookster voor grote samenkomsten van mede-Indonesische groepsgenoten. De prachtigste kleurrijke en vooral heerlijke gerechten. Ook in kleding was zij veelkleurig en vooral goed voorzien, zodanig zelfs dat zij via haar vaste standplaats op de maandelijkse markt veel aan te bieden had. Zij sloot haar vrijwilligers loopbaan af met een jarenlange

medevoorgangerschap bij de dinsdagse gebedsdiensten in de Stille Ruimte. Hier kon zij haar meer innerlijke veelkleurigheid kwijt in zang en gebed samen met een trouwe kleine groep medegelovigen. Al moet gezegd zijn dat zij deze veelkleurigheid langs wegen van onzekerheid en twijfel heeft moeten bereiken. Dat zij nu de kleurrijke regenboog van vrede en vreugde binnengegaan mag zijn in verbondenheid met haar Martin.

Haar mede-vrijwilliger Koos Scheffers

Van de bestuurstafel

Kort na het zomerreces kwam het parochiebestuur weer bijeen op 4 september. De vergadering stond vooral in het teken van actualiteiten en 'bijpraten'. Thea had informatie toegestuurd over de opening van het pastorale jaar. Als dat in de buitenlucht gevierd kon worden, zou dat misschien ook het kunnen én mogen meezingen vergemakkelijken. Omdat het bisdom erg terughoudend reageerde, werd besloten om hierin niet mee te gaan. De viering vond toch in de kerk plaats. Weliswaar zonder volkszang maar mét prachtige ondersteuning door het koor Cantiqua, natuurlijk met een beperkt aantal om de 'anderhalvemeterregel' te kunnen naleven. Al met al is het pastorale jaar toch feestelijk geopend!

Meer in het algemeen werd vastgesteld dat de organisatie en verzorging van de vieringen uitstekend verloopt. Het bestuur keek al een beetje vooruit naar de komende kersttijd. Verwacht wordt immers dat we ook dan nog met de beperkende maatregelen rekening te houden hebben. Het wordt een uitdaging om dan toch zoveel mogelijk mensen te verwelkomen voor de vieringen. Thea en haar team gaan hiermee aan de slag. Ongetwijfeld wordt daarin het al dan niet ook 'online' aanbieden van de kerstviering ook meegenomen. Wordt vervolgd!

De opbrengst van de wekelijkse collecte is ook een opsteker, de mandjes zijn goed gevuld! Ondanks het moeten beperken van het aantal bezoekers, het maar mogen verzorgen van één viering in de kerk en nog niet in het Zorgcentrum en het Ronde Tafelhuis geeft ons dat een financieel steuntje in de rug. Dank daarvoor aan alle gevers! In dit verband hebben we, via de abdij, ook gebruik kunnen maken van het steunpakket van de overheid.

Liturgie in de komende maanden

Ook in de komende maanden kunnen wij nog niet met zekerheid zeggen wat er allemaal zal gebeuren. Wij leven soms van persconferentie naar dagelijkse RIVM-cijfers en van nieuwsbrief naar nieuwsbrief. De afgelopen weken hebben wij ervaren dat het voor een goede gang van zaken in de Mariakerk van groot belang is om alle richtlijnen te volgen. Vandaag, 6 oktober, hebben wij helaas moeten besluiten dat wij alle vieringen in onze kerken gaan stil leggen!

Met dertig mensen vieren is voor onze gemeenschap niet mogelijk. Wie mag er naar binnen en wie laten wij buiten staan? Hoe lang wij dit beleid moeten volgen, is onduidelijk. Hou onze website in de gaten. Daarop zullen wij de actuele vieringen laten zien.

Op zondag gaan wij wel weer open. Kerkopenstelling van 10:30 tot 11:30 uur. Iedereen is welkom, voor een moment van stilte, voor gebed, voor een kaarsje, voor ontmoeting. Zodat wij laten zien dat wij staan in deze wereld! We proberen om de vieringen weer op te nemen en ze uit te zenden via onze website. Daar zijn veel vrijwilligers voor nodig. Hebt u verstand van zaken, kom ons helpen, wij hebben u nodig!

Corona, Covid 19 en de consequenties daarvan. We moeten leren om hiermee om te gaan. Vele ziektes zijn er in 20 eeuwen geweest en wij zijn altijd blijven staan. In verbondenheid met elkaar en met die God van Liefde. Ook dit kunnen wij samen.

Jan Claassen

Het bespreken van de financiën is elke vergadering een nagenoeg vast agendapunt. Dit keer stond het resultaat van het eerste halfjaar centraal. Ten opzichte van de begroting zitten we 'op koers'. Dat neemt jammer genoeg niet weg dat we een tekort moeten vaststellen van € 30.805! Met enige zorg wacht het bestuur op de resultaten van het derde kwartaal. Om ervoor te zorgen dat de begroting 2021 op tijd kan worden behandeld zette het bestuur het tijdspad daarvoor uit. Vooral het op tijd uitbrengen van een advies door de financiële commissie speelt daarin een belangrijke rol.

Tenslotte werd het idee besproken om te komen tot de instelling van een commissie fondsenwerving. Coördinatie van de al bestaande actie 'Kerkbalans' zou daarmee kunnen worden verbeterd. Maar ook het introduceren van digitaal collecteren leent zich er prima voor, net als het bij de parochianen onder de aandacht brengen van de fiscale aftrekbaarheid van bijvoorbeeld de periodieke (gezins)bijdrage. De volgende vergadering(en) wordt hierop teruggekomen.

Op 20 september is in de Montfortkerk afscheid genomen van Wiel Logister. Namens ons bestuur was Geert Dollevoet, onze vicevoorzitter, daarbij aanwezig.

Peter Liebrechts, secretaris

Een tijdreis door de liturgie (slot)

In het vorige gedeelte van onze reis door de ontwikkelingen binnen de liturgie zijn we geëindigd in de barok. Prachtige muziek, geweldige kunst, fantastische gebouwen, theateraal vertoon alom. Zo ook in de liturgie. En al het moois ten spijt was niet iedereen daar even gelukkig mee. De glitter en glans stond ver af van de gewone mens, het volk dat vaak leefde onder omstandigheden waar weinig moois in te vinden was. Dat kwam de binding met de Kerk en de vieringen, het gevoel er daadwerkelijk deel van uit te maken, niet ten goede. De leek, de gelovige, wilde meer betrokkenheid, een grotere rol. Hoe anders kan liturgie, afgeleid van het Griekse woord 'leiturgia' dat letterlijk 'werk van het volk' betekent, écht betekenis krijgen. De eerste wet van de liturgie is dan ook de samenkomst: liturgie vier je niet in je eentje. Niet voor niets zijn veel liturgische gebeden geschreven in wij-vorm, waarbij 'wij' staat voor de verzamelde Kerk.

Het duurde dan ook niet lang voor zich een tegengeluid liet horen: de Liturgische Beweging. Voortgekomen uit een verlangen naar meer betrokkenheid en meer toegang tot wat zich op afstand leek af te spelen, ontstond een streven naar een actievere deelname van de gelovigen aan het liturgisch leven, het samen Kerk-zijn en vieren. Om dat te bereiken moest er uiteraard wel onderricht gegeven worden. De gewone mens was zo op afstand en onwetend gehouden dat daar weinig aandacht aan was besteed. Hier lag een mooie taak voor kloosters en abdijen: zij richtten zich op onderricht voor zowel priesters als leken (ook priesters moesten leren hoe het anders moest!), vertalingen van de liturgie om deze beter bereikbaar te maken en werkten aan een actievere deelname van de gelovigen tijdens vieringen. Nogal een verandering! Iets dat zoveel voeten in aarde heeft, kon dan ook niet onbesproken blijven op het Tweede Vaticaans Concilie. Dit leidde tot een constitutie, een document dat uit een concilie voortkomt, gewijd aan de vernieuwing van de Liturgie: *Sacrosanctum Concilium*.

Viering voor Groot & Klein: "Sporen van zijn tijd"

Zondag 27 september was weer de eerste viering van het seizoen in het Ronde Tafelhuis. De gemeenschap van Groot en Klein kwam weer samen. Corona heeft een grote rol gespeeld en doet dat nog steeds. Angst en voorzichtigheid zorgt ervoor dat wij nog niet iedereen zien tijdens de viering. Maar wij tellen de hoofden die er zijn en niet de lege stoelen. Dus konden vieren. Het thema voor deze dag: "Geïnspireerd / 12 leerlingen".

Met mooie woorden uit dat oude boek hebben wij elkaar verhalen verteld; met moderne woorden van Han van Uden is de cirkel weer rond. Woorden over die God van mensen, over die zoon Jezus van Maria en Jozef, over onszelf. Woorden om te laten landen in ons hart want daar moet het gebeuren. Die God van mensen is zichtbaar in ons mensen. Als wij de sporen van zijn tijd kunnen vinden dan kunnen wij grote mensen zijn.

Tijdens de vakantie hebben grote en kleine kinderen uitgekeken naar sporen van zijn Tijd. Ze zijn gevonden: "voe-

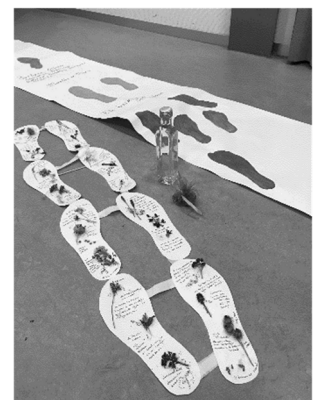
Een belangrijk thema in die constitutie was de actieve deelname van het volk, de leek, aan de viering. Immers, zo werd gesteld, "door het doopsel heeft iedereen het recht én de plicht deel te nemen aan de liturgische viering". Om dat te bereiken werden onder meer de teksten aangepast, vertaald naar de volkstaal en eenvoudiger gemaakt. De voorbeden werden voortaan gemeenschappelijk gebeden. Er kwam ook voor niet-gewijden ruimte voor de communie onder twee gedaanten (brood en wijn). Handelingen die voorheen alleen door de priesters werden verricht, werden meer en meer uitgevoerd door de gelovigen. Het werd voor iedereen mogelijk op zijn of haar eigen manier en in een eigen rol deel te nemen.

Liturgie was niet langer iets dat op afstand stond en waar je alleen naar mocht kijken. Het werd het voelen, beleven en meemaken zoals we nu mogen en kunnen. Het is juist dat bewust ervaren, doen en meemaken dat de ideale voedingsbodem vormt voor een diepere ontwikkeling en beleving van ons geloof en onze spiritualiteit. Of, zoals we kunnen lezen in datzelfde *Sacrosanctum Concilium*: "Liturgie is de bron voor het verwerven van de echt christelijke geest".

Eveline Sitskoorn

ten gevuld met zaden van het land", "een zakje gevuld met kruiden die ook Maria geplukt zou kunnen hebben", "water van een zwembad. Drijvend op het water was de schepping te bewonderen", allemaal als sporen van zijn tijd.

Heel zachtjes hebben wij kaarsjes ontstoken: brandende kaarsen voor mensen die gaan scheiden, kaarsen voor de mensen die ons in het afgelopen halfjaar ontvallen zijn, kaarsen voor een zus, kaarsen voor een Opa en Oma, kaarsen voor Servaas en Marja. Kaarsen als teken van Licht en Warmte. Tekenen die wij, die iedereen nodig heeft.

Helaas hebben we door strengere Coronamaatregelen moeten besluiten ook met deze vieringen tijdelijk te stoppen.

De pastores in Norbertijns verband (XXI)

De (voorlopig) laatste pastor in Norbertijns verband is ook veruit de grootste: qua lengte torent Jan Claassen ver boven al zijn twintig voorgangers uit. Hij werd geboren op 17 augustus 1958 en ging na de middelbare school studeren. Werd kinderverpleegkundige en docent verpleegkunde. Studeren heeft hij in feite zijn hele leven gedaan: gezondheidswetenschappen in Maastricht, theologie in Tilburg en professionele communicatie in Utrecht. Beroepsmatig heeft hij zich altijd bewogen in de wereld van training, coaching en interim-management.

In de jaren zeventig kwam hij in Heikant Quirijnstok terecht en maakte er in het in opbouw verkerende Noord kennis met de norbertijnen, meer in het bijzonder met Wim Manders die voor hem een grote inspirator zou worden en wiens verhalen over de norbertijnse gemeenschap en de regel van Augustinus hem diep raakten. Wat hem vooral aansprak in deze regel was het biddend samenzijn én het midden in het leven en de samenleving staan.

Anne-Marie

In en rond de Driekoningenkerk liep hij Anne-Marie Berger tegen het lijf: een ontmoeting voor het leven. De twee trouwden en hebben samen vanaf het allereerste begin de parochie van de norbertijnen op tal van gebieden als vrijwilliger gediend. De Groot & Klein-vieringen bijvoorbeeld, waarin een hoofdrol voor Jan Claassen was weggelegd, werden zeer gewaardeerd. Eerst vonden deze vieringen

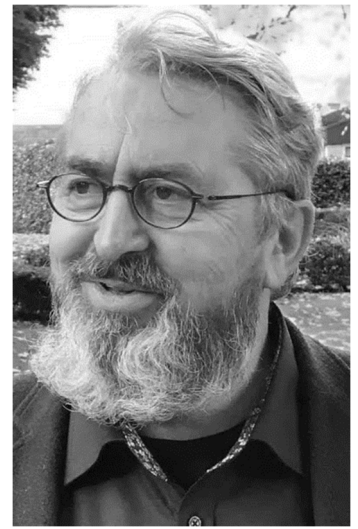
plaats in de Driekoningenkerk, tot deze kerk in juli 2008 aan de eredienst werd onttrokken in verband met de grootschalige renovatie van het Wagnerplein. Vanaf dat moment komt Groot & Klein bijeen in het Ronde Tafelhuis.

Participant

In 1996 werd Jan toegevoegd aan de Tilburgse gemeenschap van de norbertijnen als participant en in november 2017, na het overlijden van Ben Jansen, werd hij formeel benoemd tot pastor o.praem.

Jan vroeg zich af of het mogelijk zou zijn om permanent diaken te kunnen zijn onder de verantwoordelijkheid van de Abt van Berne. Hij legde de vraag voor aan de Generaal Abt van de norbertijnen en diens antwoord was: “De snelste manier om zoiets te realiseren is om gewoon bij de norbertijnen in te treden.” Maar daar is het nog niet van gekomen. Voorlopig blijft hij gewoon zijn werk doen als die pastor op zijn rode schoenen.

Hein Wilsens

Kunst in de kerk

In vrijwel iedere kerk, hoe klein en eenvoudig ook, is wel ergens een beeldje, icoon of schilderij te vinden. Weinig kerken zonder kunst. Glas in lood, marmer, houtsnijwerk, schilderijen, gewelven... In grote kathedralen weet je soms letterlijk niet waar je moet kijken, zoveel moois. Maar ook in onze eigen kerk zijn prachtige beelden te zien. Van voor tot achter, in de kapellen, het priesterkoor en op de pilaren. Misschien zijn we er inmiddels zo aan gewend dat we er letterlijk voorbijlopen en ze geen blik meer waardig gunnen. Een mooie reden om ze eens in de spotlights te zetten en in de komende nummers van Mooi Meegenomen een tocht langs de beelden te maken.

Aan het begin beginnen is vaak een gouden regel. En om geen onderscheid te maken op enig criterium lijkt me dat ook hier een prima startpunt. We beginnen daarom achter in de kerk. Bij binnenkomst rechts tegen de achterwand, aan het begin van het gangpad, vinden we het beeld van de heilige Barbara. Dat dit ook het oudste beeld van de kerk is, rechtvaardigt toch een beetje de eerste plek in de reeks.

Barbara van Nicodemie was de dochter van een rijke man, Dioscorus. Hij was een heiden en afgodendienaar. Om zijn dochter te beschermen tegen verkeerde invloeden sloot hij haar op in een toren die hij speciaal voor haar liet bouwen. Tijdens een van Dioscorus' vele reizen waarbij hij zijn dochter achterliet, bekeerde Barbara zich in het geheim tot het christendom en liet zich dopen. Ter ere van de Heilige Drie-

eenheid vroeg zij aan bouwvakkers die aan haar verblijf werkten, om in plaats van twee, drie ramen te maken. Haar vader, die bij zijn terugkomst zag dat er twee in plaats van drie ramen gemaakt waren, en ontdekte dat zijn dochter zich bekeerd had, werd daarop zo boos dat hij zijn dochter onthoofdde.

Aldus de korte versie. In de uitgebreide versie lezen we hoe Barbara zich na de dreiging van haar vader in gebed tot God richtte en opgenomen werd door een rots. In de gebeurtenissen die daarop volgen kunnen parallellen gevonden worden met de verhalen over Jezus' lijden en dood. Barbara werd verraden, uitgeleverd aan een beul en ontkleed voor zij ter dood gebracht werd. De vermel-

ding dat de haar toegebrachte wonden als vanzelf verdwenen is iets dat vaker terugkomt in teksten over martelaren: het staat symbool voor de innerlijk ongeschondenheid. Het was tenslotte God zelf die Barbara toesprak en haar opdroeg uit te rusten in de vertrekken van haar Vader die in de hemel is.

Beelden van de heilige Barbara worden vaak afgebeeld met een toren. Ook bij het beeld in onze kerk is dat zo. Kijkt u maar eens of u het kunt ontdekken. En voor wie in is voor een speurtocht: ergens in de kerk staat nóg een beeld van Sint Barbara. Kunt u het vinden? Vanwege haar opsluiting in de toren is de heilige Barbara patrones van architecten, bouwarbeiders en torens als zodanig. Door het verhaal over haar opname in een berg wordt zij ook gezien als patroonheilige van bergbouwers, tunnelgravers en mijnwerkers. Het is ook daarom dat tunnelboormachines soms gezegend worden

Tip: Museum De Canonije

Hoe het met u zit, weet ik natuurlijk niet, maar mij krijgen ze voorlopig het vliegtuig niet in, de bus en trein trouwens ook niet. Want ik behoor tot het 'dor hout'. Daarom zoeken mijn vrouw en ik ons vertier in de omgeving. Veilig in ons autootje. Zo kwamen we een keer in Boxtel uit en maakten daar kennis met een piepklein, heel charmant museum: De Canonije, "Over kanunniken en hun levenswijze." Eerst maar even de boeiende ontstaansgeschiedenis.

In 1380 stootte de Buxtelse priester Eligius van den Aker tijdens de heilige mis de kelk om: de witte wijn kleurde het altaarkleed bloedrood: het bloed van Christus, een andere verklaring was ondenkbaar. Prompt kwam er een onafzienbare stroom pelgrims op gang, soms meer dan tienduizend per dag. Niet alleen de bedevaartgangers stroomden binnen, ook het geld. De kerk kon dankzij deze onvoorziene inkomstenbron aanzienlijk worden uitgebreid en Boxtel was plotseling in staat zich de weelde van een kapittel van negen kanunniken te permitteren, die allemaal een eigen kanunnikenhuisje kregen.

Twee ervan bestaan nog (zie de foto). In deze twee huisjes is het museum gevestigd. Het museum is alleen op de laatste zondagmiddag van de maand geopend van 14.00 tot 17.00 uur (groepen op aanvraag ook op andere dagen). De omvang van de huisjes doet vermoeden dat uw bezoek geen uren in beslag zal nemen en dat is ook zo. Daarom is de toegang gratis, maar een donatie wordt zeer op prijs gesteld om het museum

onder aanroeping van haar voorspraak en berg- of tunnelbouwers een kaars of lamp aansteken om haar bescherming af te smeken. Tenslotte is de heilige Barbara beschermheilige van, hoe kan het ook anders, de plaats Santa Barbara in Californië.

In een boekje over heiligen voor kinderen uit 1946 van Gabriël Smit is ook een rijmpje opgenomen voor Sint Barbara:

*Al werd gij vloekend ingesloten
En mocht gij niet uw toren uit,
Gij waart onwrikbaar, onverdroten
En bleef vol liefde Jezus' bruid.
Maar als ik sterf, Sint Barbara,
Dat ik als Gij voor Jezus sta.*

Eveline Sitskoorn

draaiende te houden. Meer over het museum vindt u op de website www.museumcanonije.nl.

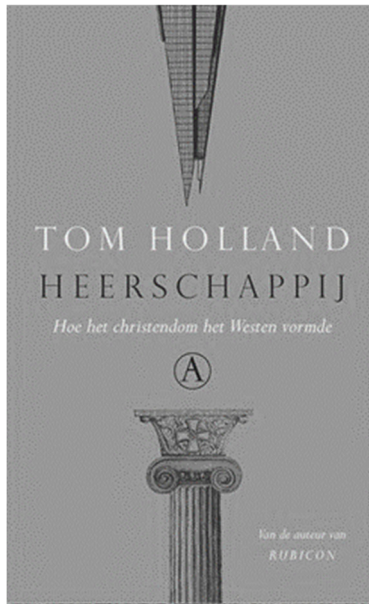
Het museum roept bij mij twee vragen op. Allereerst: wat moest het nietige Buxtel in 1380 aan met maar liefst negen kanunniken? Met het schaamrood op mijn kaken moet ik bekennen dat ik eigenlijk geen flauw idee heb van wat een kanunnik is en doet in het dagelijkse leven. Daarom maar even opgezocht. Dit zegt wikipedia: "De plaats en de activiteiten van de kanunniken, verenigd in een kapittel, (waren) duidelijk geregeld. Zij moesten in het koor het 'officie' reciteren, de bisschop omringen bij het uitvoeren van liturgische plechtigheden en hem met raad en daad bijstaan in het bestuur van zijn bisdom." Zeker in grotere steden hadden kapittels nog tot eind achttiende eeuw veel wereldlijke macht en waren zij zeer vermogend. Maar waarom Buxtel negen kanunniken moest hebben, blijft een raadsel.

Tweede vraag: zouden het net zo'n drinkebroers geweest zijn als de Bossche kanunniken ruim tachtig jaar later? In 1463 voltrok zich in Den Bosch een ramp. Een grote brand verwoestte een aanzienlijk deel van de binnenstad. In de jaren na de ramp deed het gemeentebestuur, op zoek naar geldelijke steun voor de wederopbouw, een beroep op het door nogal wat kanunniken bevolkte, steenrijke kapittel van de Sint-Jan. Dat kapittel weigerde echter pertinent extra accijns te betalen over hun florerende drankenhandel. De kanunniken moesten jaren later alsnog diep door het stof. Zij mochten uiteindelijk geen bier en wijn meer verhandelen, werden opgezaagd met een forse accijns en moesten het voor eigen gebruik jaarlijks doen met 'slechts' 180 vaten Rijnse wijn en 1200 vaten bier. Er liepen toen dertig kanunniken en nog wat andere hoogwaardigheidsbekleders rond in en om de Sint-Jan, waaruit we mogen afleiden dat zij voortdurend uitgesproken dorstig waren.

Hoe het ook zij, Buxtel heeft er een prachtig museum aan overgehouden.

Hein Wilsens

Boekrecensie: Tom Holland over de dominantie van christelijke waarden

Hoewel de kerkbanken steeds leger worden, blijft het Westen sterk gebonden aan zijn christelijk verleden. Je hoeft niet te geloven dat Christus uit de dood is opgestaan om geraakt te worden door de formidabele invloed van het christendom op onze cultuur. Of het nu de overtuiging is dat de werking van het geweten het zekerste waarmerk is van rechtvaardige wetgeving, of dat Kerk en Staat verschillende instellingen

zijn en daarom van elkaar gescheiden moeten zijn, of dat polygamie onacceptabel is. Deze haast vanzelfsprekende overtuigingen voortkomend uit de vorming van tweeduizend jaar christelijk geloof zijn overal in het Westen diepgeworteld. “Maar net zoals de bisschop van Oxford in 1860 weigerde te aanvaarden dat hij mogelijk een afstammeling kon zijn van een aap, zo weigeren nu velen in het Westen te aanvaarden dat hun waarden, en zelfs hun gebrek aan geloof, terug te voeren zijn op christelijke wortels,” aldus Tom Holland in zijn boek *Heerschappij*. Hij beweert het met de nodige stelligheid, omdat hij zelf tot voor kort diezelfde weigerachtigheid deelde.

Het christendom is volgens Tom Holland van den beginne revolutionair geweest. Hij brengt de lezers van zijn boek de Brief aan de Galaten van de apostel Paulus in herinnering waarin deze beweert dat alle mensen naar Gods beeld geschapen zijn, en dat in dit beeld noch Jood noch Griek noch slaaf noch vrije en geen man en vrouw bestaan, ‘want gij allen zijt een in Christus Jezus’.

Paulus leefde in het Romeinse keizerrijk. Dominus Deus (Here God) was de aanspreektitel voor de vergoddelijkte keizer, nadat hij ten hemel was opgenomen. Zijn plaatsvervanger en opvolger op aarde werd aangeduid met Filius Dei (Zoon van God). Op deze manier werd de keizerverering in het oude Rome gelegitimeerd en gemythologiseerd. De gekruisigde Jezus Christus (bevrijder en gezalfde) wordt in de evangeliën en in de brieven van de Apostelen op een gelijksoortig wijze aangesproken en gemythologiseerd. Haast een provocatie aan de Romeinse overheid, zou ik zeggen: ‘De keizer is niet onze Dominus Deus, maar Jahweh... Zijn opvolger is niet de Zoon van God, maar onze Messias, de man van smarten is dat’... ‘Hij heeft geleefd onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, de derde dag verreezen uit de dood, opgestegen ten hemel en zit aan de rechterhand van God’, dat zegt het Credo over Jezus Christus in hetzelfde idioom dat Romeinse chroniqueurs gebruikten voor hun vergoddelijkte keizers.

In het christendom vinden goddelijkheid en onsterfelijke roem hun menselijke, al te menselijke oorsprong niet zoals bij de antieken in koningen en keizers, maar in een gekruisigde, een van misdaden beschuldigde slaaf. Over de waardigheid én de erkenning van hen die tot slaaf gemaakt zijn, handelt Hollands boek. Kruisiging, bij uitstek de doodstraf voor opstandige slaven was niet zomaar een straf, maar terreur uitgeoefend door een absolute macht. Tweeduizend jaar lang hebben christenen dat soort macht betwist. “Het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat hij het sterke zou beschamen.” (1 Korintiërs 1:27). Aan deze mythe houden wij ons, gelovigen en ongelovigen, in het Westen nog altijd vast. Zelfs als je wordt opgevoed door atheïstische ouders absorbeer je deze christelijke waarden wanneer je opgroeit in een westerse maatschappij. Je kunt daar niet buitenstappen. ‘Als wij goudvissen zijn’, zegt Holland in een interview, ‘dan is het water waarin we zwemmen christelijk.’

Met *Heerschappij* streeft hij een heel ambitieus doel na. Hij wil duidelijk maken “hoe wij in het Westen geworden zijn wie we zijn, en waarom we denken zoals we denken.” Zijn boek *Heerschappij* is door hem ‘christelijk’ gecomponeerd, namelijk in drie delen: oudheid, christenheid en moderniteit. En elk deel is weer opgedeeld in zeven hoofdstukken, die op hun beurt bestaan uit drie delen. Ieder hoofdstuk begint met een verhaal dat als kapstok dient voor een breder thema. ‘Het zijn immers verhalen die het christendom zo succesvol hebben gemaakt.’ Deze rode draad en de vele historische anekdotes geven aan het boek een aantrekkelijke en aangename structuur. Het is geen alomvattend naslagwerk over het christendom, maar het wil laten zien wat er revolutionair en transformerend is in het christendom.

Het christendom is volgens Tom Holland steeds door tegenstellingen gedreven geweest. Dat is het meest navrant zichtbaar in het verschijnsel van de slavernij. De Bijbel ontkent het bestaan van slavernij niet. Er hebben christelijke slavenhandelaren en slavenhouders bestaan, maar protestanten aan beide zijden van de Atlantische Oceaan begonnen in de achttiende eeuw bezwaar te maken tegen de slavernij en zij zetten de abolitionistische beweging in gang. Tot ver in de twintigste eeuw is de zwarte bewustzijnsbeweging christelijk geïnspireerd geweest. De namen van Martin Luther King en Desmond Tutu zijn eraan verbonden. “Bidden voor je vijanden, de andere wang toekeren in geweldloos verzet en je verzoenen met degenen die je haten.”

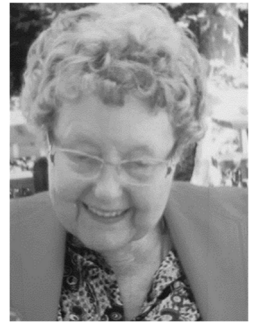
De uitwerking van het christendom op de ontwikkeling van de westerse, humanistische cultuur is zeer diepgaand. Helaas herinneren we ons maar al te vaak de onvoltooide revoluties. De uitkomst van een geslaagde revolutie is dat ze wordt ervaren als iets vanzelfsprekends.

Hans Happel

In Memoriam Ria Severijnen

Geboren in 1926. In de Textielstad Tilburg. Een Heikants meisje van 't Lijsheike. Trouwde met Wim, nam het leven zoals het was. Was heel lang een trouw lid van het Mariakoor. Zong zoals engelen zingen, met hart en ziel.

Ria, een vrouw van het kleine. Een vrouw die genoot van wat het leven haar bracht. Een vrouw met haar schaap, een teken van houvast voor haar. Een goed mens die terug is bij haar Schepper.

In het spoor van Peerke

Een paar maanden geleden, toen de mussen van het dak vielen en het vervloekte coronavirus zijn beste tijd leek te hebben gehad, zijn mijn vrouw en ik weer eens naar het 'Heiligdom de Heikant' getrokken, naar de kapel en het geboortehuisje van Petrus Donders (1809-1887). Het is er mooi en er hangt altijd een serene sfeer.

Dat was ook al zo toen Peerke hier als kind, staand in een wastobbe op het gras achter het wevershuisje, een preek hield voor de kinderen in de buurt. Dit verrassende detail ontleen ik aan de biografie die pater Dankelman in 1980 over Peerke het licht deed zien. Het boek staat boordevol wetenswaardigheden en anekdotes, het leest lekker weg, maar jammer genoeg heeft pater Dankelman, net als Peerke een redemptorist, niet de noodzakelijke distantie tot het onderwerp van zijn boek kunnen opbrengen. Het is een hagiografie geworden, een heiligenleven: Peerke kende werkelijk, als we Dankelman mogen geloven, geen enkele tekortkoming. Hij is bijvoorbeeld maar één keer boos geworden, toen hij namelijk op het kleinseminarie door zijn medestudenten 'Heilig Peerke' werd genoemd. Het moet maar eens gezegd zijn: volmaakte mensen bestaan niet.

Terug naar het menneke in de wastobbe. Peerke woonde bijna elke dag de eerste mis bij in de parochiekerk. Dat was de Goirkese kerk, want onze Mariakerk bestond nog lang niet. De Goirkese kerk was trouwens maar een wankel houten gebouw, een zogenoemde schuurkerk die met garen en band overeind moest worden gehouden. Dat was zo vreemd niet. De katholieken waren eeuwenlang de voetvegen geweest van de protestantse Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden en ook koning Willem I vond het niet nodig om de achterstelling van de katholieken aan te pakken. Koning Willem II daarentegen heeft ervoor gezorgd dat de katholieken op het Goirke eindelijk een fatsoenlijke kerk hebben gekregen. Maar dat was pas in 1834, een paar jaar nadat Peerke naar het kleinseminarie was getrokken.

Het landschap zag er tijdens Peerkes wandelingen naar de ochtendmis totaal anders uit dan nu. Hier en daar een boerderij, zandwegen naar het Goirke en de Hasseltse kapel. Veel heide en zompig gras. Nog geen kanaal, geen verharde wegen. De wandeling vanuit het wevershuisje naar de Goirkese kerk nam, in weer en wind, een half uur in beslag. En een half uur terug. Daarna naar de school van meester Drabbe, een preek in de wastobbe en vader Donders helpen bij het weven. Al tijdens zijn studie aan het grootseminarie raakte Peerke ervan overtuigd dat zijn toekomst als missionaris in Suriname lag. En dat is ook gelukt. Over zijn zegenrijke werk daar hoeven we niet uit te wijden. En we hoeven ook niet te vertellen dat de Surinamers allemaal, ongeacht hun geloof, de grootst mogelijke eerbied koesteren voor de weverszoon.

In 2012 had ik het voorrecht om samen met een aantal parochianen, pater Wim Manders en pater Harrie van den Berg de reis naar Batavia aan de Coppenam-rivier in Suriname te ondernemen. Een lange busreis en dan een uur of anderhalf de boot op. Adembenemend uitzicht, prachtige junglegeluiden en af en toe andere boten met enthousiast zwaaiende Surinamers. Batavia bleek een uitstekend onderhouden gedenkplek te zijn. Talloze palmbomen (volgens de overlevering voor elke gestorven lepra-patiënt één) en wat verderop, op een bescheiden plekje onder een palmboom, het graf van Peerke. Een simpel kruis. Maar Peerke ligt er niet meer. Na wat omzwervingen zijn Peerkes stoffelijke resten in 1921 uiteindelijk bijgezet in de kathedraal in Paramaribo. Daar hebben mijn vrouw en ik een kaarsje opgestoken en namens alle lepra-patiënten een oprecht dankjewel uitgesproken. Volmaakt was Peerke niet, heilig wel.

Hein Wilsens

Nieuws uit het Ronde Tafelhuis

Gesprekken met niet-Westerse ouders

Kinderen van niet-westerse ouders kunnen opgroeien in twee werelden. Aan de ene kant de Westerse wereld, die zij bijvoorbeeld op school meekrijgen. Aan de andere kant een niet-westerse wereld, die zij grotendeels van thuis meekrijgen. Het Ronde Tafelhuis wil meer aandacht geven aan de problemen die hierbij kunnen ontstaan. Zo kunnen de verschillende leefwerelden elkaar versterken, maar zij kunnen ook schuren en met elkaar botsen. Waar botst dat precies? En welke problemen kan dat opleveren?

In het Ronde Tafelhuis gaat een diverse groep ouders uit de wijk met elkaar in gesprek over dit onderwerp. Wat vinden zij lastig bij het opvoeden van hun kinderen? Is de wereld waar hun kinderen in opgroeien anders dan hoe zij zelf in het leven staan? Dit soort vragen staan centraal in een reeks bijeenkomsten met verschillende ouders. Op basis van de opgebrachte verhalen wordt gekeken hoe deze onderwerpen meer aandacht kunnen krijgen.

Film: La Source des femmes

Op dinsdag 27 oktober organiseren Bibliotheek Wagnerplein en het Ronde Tafelhuis een filmmatinee én een filmavond. U kunt kiezen of u liever 's middags of 's avonds komt kijken naar de prachtige film 'La Source des femmes.' Tussen de twee filmvertoningen wordt er ook een diner verzorgd waar u zich voor kunt aanmelden. De filmmatinee start om 15:00 uur. De filmavond start om 19:00 uur. Het diner start om 17:30 uur.

Over de film: Ergens in een klein dorpje in de Noord-Afrikaanse bergen is het traditie dat de vrouwen, elke dag in de brandende zon, bij een afgelegen bron het water halen. Dat is niet zonder gevaren. In het dorp eindigen de zwangerschappen in meer dan de helft van de gevallen in een miskraam en de dagelijkse gang naar de bron is daar mede de oorzaak van. Op een dag is voor de pasgetrouwde Leila de maat vol. Ze organiseert een liefdesstaking. Zolang de mannen van het dorp niet zorgen voor een waterleiding, stellen zij hun lichaam niet langer beschikbaar voor de liefde. Dat wordt hen niet in dank afgenomen.

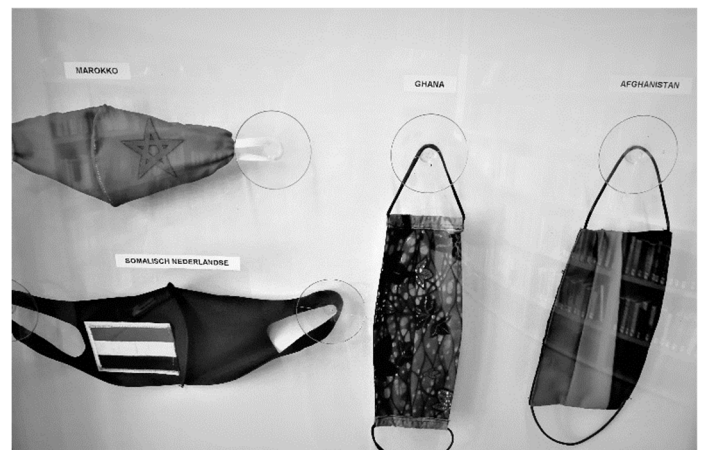

Het is belangrijk dat u zich aanmeldt om aanwezig te zijn. Dat kan via: info@rondetafelhuis.nl Graag uw naam en het aantal personen doorgeven. Ook dient u aan te geven of u zich aanmeldt voor de filmmatinee of de filmavond en of u deelneemt aan het diner.

Entree: film zonder diner € 5,00; film met diner € 10,00.
Op vertoon van uw bibliotheek pas krijgt u € 1,00 korting).
U kunt alleen met pin betalen!

Verzameling Mondkapjes over de Wereld

In het Ronde Tafelhuis is een begin gemaakt met het verzamelen van verschillende mondkapjes, gemaakt door mensen uit allerlei regio's van de wereld. Deze verzameling zien we graag groter en meer divers worden. Kent u mensen die mondkapjes kunnen maken met de kleuren of vlag van hun cultuur/land van herkomst, of maakt u ze zelf? Wij geven de mondkapjes graag een mooie plek in het VerHalenHuis. Als u een mondkapje heeft dat u wilt schenken, kan dat iedere werkdag tussen 09:00 en 15:00 uur aan de balie van het Ronde Tafelhuis.

Spreekt u Nederlands?

Sinds de coronacrisis is het aanbod van taallessen in de wijk erg klein geworden. Veel locaties zijn nog gesloten en mensen vinden het nog te spannend om samen te komen. Waar het aanbod in taallessen sterk is gedaald, is de vraag naar taallessen enorm toegenomen. Daarom is het Ronde Tafelhuis hard op zoek naar wijk en stadsbewoners die bereid zijn om een ander te ondersteunen met de Nederlandse taal.

Wilt u mevrouw Alam helpen om haar inburgeringstoetsen te halen? Mevrouw Zidani helpen met foutloos leren schrijven, of Dhr. Batzakis ondersteunen met de uitspraak van de Nederlandse taal? Neem contact op met Richard van de Wouw voor meer informatie. Dat kan via: richard@rondetafelhuis.nl.

Alle registers open

In deze rubriek geven wij een overzicht van iedereen die sinds de vorige Mooi Meegenomen gedoopt, getrouwd of overleden is.

Gedoopt

11 okt Junior Jonkers

Overleden

7 aug Annemie Schalken-van Dongen (1939)
19 aug Maria Severijnen-van den Hoek (1926)
22 aug Servaas Bellemakers (1949)
25 aug Nel Pigmans (1942)
3 sept Berta van de Ven (1927)

Foto's/afbeeldingen

blz. 1: © Jan van den Berg
blz. 2: www.pixabay.com
blz. 2: © Jan van den Berg
blz. 3: © Jan van den Berg
blz. 3: © Zr. Katalin
blz. 3: © Familie Bellemakers
blz. 4: nl.wikipedia.org
blz. 4: © Familie Kops
blz. 5: © Jan van den Berg
blz. 5: www.pixabay.com
blz. 5: © Norbertijnenparochie Heikant-Quirijnstok
blz. 6: © Jan van den Berg
blz. 6: © Norbertijnenparochie Heikant-Quirijnstok
blz. 7: <http://gotondersteuning.nl>
blz. 7: © Eveline Sitskoorn
blz. 8: www.museumcanonije.nl
blz. 9: www.atheneum.nl
blz. 10: © Familie Severijnen
blz. 10: www.vakbondshistorie.nl
blz. 11: © Ronde Tafelhuys (2x)
blz. 12: © Jan van den Berg

Nummer 314 van Mooi Meegenomen verschijnt in het weekeinde van 5/6 december. Kopij graag voor 9 november aanleveren: mooimeegenomen@home.nl. De redactie behoudt zich het recht voor om aangeleverde kopij in te korten.

De planning voor Mooi Meegenomen in 2021 zal in het komende nummer worden gepubliceerd.

Mooi Meegenomen wordt mede mogelijk gemaakt door:

Bouwbedrijf G. Kuypers: voor ver- en nieuwbouw
Stokhasseltlaan 43, 5049 TB Tilburg
013 - 4561289

Woonsfeer: woningstofferij
Offenbachstraat 165, 5011 EH Tilburg
013 - 4555305, info@woonsfeerbv.nl

Boca kaarsen BV: kerkkaarsen/kerkartikelen
Galvaniweg 20, 5482 TN Schijndel
073 - 5492511, www.boca.nl

Bijnen Uitvaartverzorging Tilburg
Brucknerlaan 20, 5011 DN Tilburg
013 - 4553379, www.bijnenuitvaartverzorging.nl

Autobedrijf Probaat VOF: BOVAG-autobedrijf
Leharstraat 21, 5011 KA Tilburg
013-5357171, info@autoprobaat.nl

Bruidsboetiek Lovely Lady
Stationsstraat 86, 5141 GG Waalwijk
0416-337388, www.lovelylady.nl

Natuursteenbedrijf Schaapsmeeders: grafmonumenten
De Schans 63, 5011 EM Tilburg
013-4550129, www.schaapsmeedersheikant.nl

Boomrooierij Weijtmans: houthandel en transport
Handelsweg 18, 5071 NT Udenhout
013-5111483, www.boomrooierijweijtmans.nl

Tuincentrum GroenRijk Tilburg
Stokhasseltlaan 39, 5049 TB Tilburg
013-4550860, www.groenrijktilburg.nl

Colofon

'Mooi Meegenomen' is het communicatieorgaan van de norbertijnenparochie Heikant/Quirijnstok in Tilburg-Noord.

Oplage:	1150 stuks
Frequentie:	6x per jaar
Redactieleden:	Jan van den Berg, Thea van Blitterswijk, Hans Happel, Eveline Sitskoorn, Hein Wilsens
E-mail redactie:	mooimeegenomen@home.nl

Adres parochie:	De Schans 122, 5011 EN Tilburg
Telefoon:	(013) 4550663
Internet:	www.norbertijnenparochiehq.nl
E-mail:	info@norbertijnenparochiehq.nl

Uw kerkbijdrage of gift mag worden overgemaakt op IBAN NL28INGB0001095131. ANBI-nummer 824144302 t.n.v. parochie OLV Onbevlekt Ontvangen te Tilburg. Een verhuizing of huwelijk, de geboorte of het overlijden van een parochiaan graag doorgeven aan bovenstaand parochie-adres.